

רע"פ 4719/18 - ירון לבין נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4719/18

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

המבקש:

ירון לבין

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב (השופטות ד' ברלינר ומ' דיסקין והשופט א' הימן) בע"פ 24324-06-17 מיום 23.5.2018

המבקש:

בעצמו

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב (שופטת עמיתה ד' ברלינר, השופטת מ' דיסקין והשופט א' הימן) בע"פ 24324-06-17 מיום 23.5.2018, בגדרו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו של בית המשפט השלום בתל אביב (השופטת ל' מרגולין-יחידי) בת"פ 27549-02-14 מיום 6.3.2017, ונתקבל בחלקו הערעור על גזר הדין מיום 22.5.2017.

2. בתמצית אציין, כי כתב האישום מייחס למבקש שני אישומים שונים של ביצוע מעשי גניבה בידי עובד בשתי חברות שונות בהן הועסק כמנהל כספים וכחשב, בין החודשים יוני 2009 עד נובמבר 2010, ובין אוגוסט 2011 עד מאי

עמוד 1

2013. על פי כתב האישום, העביר המבקש כספים, או נתן הוראות להעברת כספים, מחשבונות בנק של החברות בהן הועסק וחברות שהיו עימן בקשר עסקי, לחשבונות בנק וארנקים אלקטרוניים שונים, שלו ושל אימו, בסכום כולל של כ-2 מיליון ש"ח.

על מנת להסוות את מעשיו, העביר המבקש למס הכנסה ולמוסד לביטוח לאומי דיווחים כוזבים אודות שכר העובדים בחברה, הורה למשרד רואי החשבון שעבד עם אחת החברות בהן הועסק לרשום העברות אלה כתשלום ללקוחות החברה, וערך מסמך, הנחזה להיות מסמך שנערך על ידי מנכ"ל אחת החברות בהן הועסק, לפיו קיימת התחייבות לתשלום בנכס למבקש בשנים 2009 ו-2010. מסמך זה אף הוצג על ידי המבקש בפני מפלג ההונאה בתל אביב בעת שנחקר בחשד לגניבה.

3. המבקש הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעשרות עבירות של גניבה בידי עובד, לפי סעיף 391 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); וכן בעבירות זיוף מסמך בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 418 לחוק העונשין; שימוש במסמך מזויף, לפי סעיף 420 לחוק העונשין; עבירות מנהלים ועובדים בתאגיד, לפי סעיף 424(2) לחוק העונשין; ושיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

4. ביום 22.5.2017 ניתן גזר דינו של בית משפט השלום. תחילה, קבע בית משפט השלום כי יש לראות את שני האישומים המיוחסים למבקש כ"הוצאה לפועל של תוכנית עבריינית אחת כוללת", ולפיכך יש לקבוע בעניינם מתחם ענישה אחד כולל.

בעת קביעת המתחם, עמד בית משפט השלום, בין היתר, על העובדה כי מדובר במעשים מתוכננים ומחושבים אשר הצריכו את המבקש להיערכות מוקדמת, וכי למבקש ניתנו הזדמנויות רבות להפסיק את ביצוע המעשים, והוא בחר להמשיך בביצועם. עוד נלקחה בחשבון העובדה כי המבקש ניצל את האמון שניתן בו ואת ידיעותיו המקצועיות על מנת לבצע את מעשיו באופן שקול ומחושב, תוך התעלמות מהפגיעה שהסב לחברות בתחילת דרכן.

בסופו של דבר, קבע בית משפט השלום את מתחם הענישה בין 30-66 חודשי מאסר.

5. באשר לקביעת העונש בתוך מתחם הענישה, שקל בית משפט השלום לקולא את נסיבות האישיות והכלכליות של המבקש, את עברו הפלילי הנקי ואורח חייו הנורמטיבי ואת העובדה כי חלף זמן רב ממועד ביצוע העבירות ועד לגזר הדין. מנגד, נשקלו לחומרא העובדה כי המבקש לא נטל אחריות על מעשיו ולא השיב את כספי הגניבה. כמו כן, ניתן משקל לחזרתיות שבמעשי המבקש, המעידה, לעמדת בית המשפט, על הצורך בהחמרת העונש לשם הרתעתו האישית.

נוכח כל האמור, השית בית משפט השלום על המבקש 42 חודשי מאסר בפועל, לצד שתי תקופות מאסר על תנאי, קנס בסך 123,200 ש"ח או 6 חודשי מאסר תמורתו, ופיצוי לאחת החברות הנפגעות בסך 258,000 ש"ח.

6. המבקש ערער על הכרעת דינו וגזר דינו לבית המשפט המחוזי בתל אביב.

במהלך הדיון שהתקיים ביום 23.5.2018, ולאחר שמיעת המלצת בית משפט קמא, חזר בו המבקש מטענותיו בעניין הכרעת הדין, ומשכך נדחה ערעורו בעניין זה.

באשר לגזר הדין, קיבל בית משפט קמא את טענת בא-כוח המבקש לפיה יתקשה לשלם את סכום הקנס הגבוה שהוטל עליו בנוסף לפיצוי בו חוייב, והדבר יוביל בהכרח לצירוף תקופת המאסר שנקבעה תמורתו לתקופת המאסר העיקרית.

משכך, הפחית בית משפט קמא את הקנס שהוטל על המבקש לסך 23,200 ש"ח או חודש אחד מאסר תמורתו, וכן קיצר את אחת מתקופות המאסר על תנאי שנגזרו על המבקש. יתר רכיבי גזר הדין, בכלל זה תקופת ריצוי עונש המאסר בפועל, נותרו בעינם.

הבקשה למתן רשות ערעור

7. בבקשה שלפניי משיג המבקש על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, וטוען כי הוא חף משמה.

8. באשר להכרעת הדין, טוען המבקש כי ערעורו על הכרעת הדין נדחה "ללא כל נימוקים", ועל כן יש לאפשר לו לערער על פסק דינו.

בהקשר זה, נטען בין היתר כי בית משפט קמא דחה את בקשתו להגשת חוות דעת מומחה, למרות שלשיתו יכלה להיזקף לזכותו, וכי באי-כוחו השונים בערכאה הדינית סירבו לבצע את בקשותיו במסגרת ההליך, בין היתר בדבר הגשת בקשות וראיות מטעמו וזימון עדים, בנימוקים שונים.

9. באשר לגזר הדין, טוען המבקש כי יש ליתן משקל רב יותר לנסיבות לקולא עליהן עמד בית משפט השלום, ומשכך להקל בעונש המאסר בפועל שנגזר עליו.

10. בד בבד עם הבקשה למתן רשות ערעור, הוגשה גם בקשה למינוי סניגור מהסניגוריה הציבורית בבקשת רשות הערעור. בנסיבות העניין, לא מצאתי לנכון להיעתר לה.

11. דין בקשת רשות הערעור להידחות.

12. הלכה היא כי רשות ערעור שני תינתן רק מקום בו עניינו של המבקש מעורר סוגיה עקרונית, החורגת מעניינו האישי, או כאשר נגרם לו עיוות דין או אי צדק מהותיים.

יתרה מזאת, ככל שבקשת רשות ערעור נסובה על גזר הדין, הרי שבית משפט זה יתערב רק במקרים חריגים בהם העונש שהושת על המבקש סוטה באופן ניכר ממדיניות הענישה המקובלת במקרים דומים, או כאשר התערבותו

של בית המשפט נדרשת משיקולי צדק או מניעת עיוות דין קיצוני.

במקרה דנן, איני סבור כי הבקשה נכנסת בגדרי אותם מקרים חריגים, והעונש שהוטל עליו אינו סוטה לחומרה ממדיניות הענישה המקובלת, ודי בכך כדי לדחות את הבקשה.

13. יודגש כי הרשעת המבקש בבית משפט השלום היתה בתום שמיעת ראיות, ובערכאות דלמטה יוצג על ידי סנגור. באשר לפסק דינו של בית משפט קמא, אזי הנלמד מפרוטוקול הדיון ניתן לראות כי היה זה המבקש אשר קיבל את המלצת בית משפט, וחזר בו מהערעור על הכרעת הדין.

משחזר בו המבקש מערעורו בעניין זה, הרי שלא ניתן עוד להעלות טענות בעניין הרשעתו במסגרת בקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי" (רע"פ 2196/12 בראל נ' מדינת ישראל (22.04.2012); רע"פ 9952/17 אדעיס נ' מדינת ישראל (28.1.2018)). אציין, כי אם המבקש סבור כי בידי ראיות המצדיקות עריכת משפט חוזר בעניינו, עליו לפנות בבקשה מתאימה, על פי הדרכים שנקבעו בחוק לשם כך.

14. בכל הנוגע לעונש שהוטל על המבקש, הרי שלא ניתן להתעלם מכך שהלה הורשע בעבירות גניבה בידי עובד, שבוצעו באופן שיטתי ומכוון במשך מספר שנים ובמקומות עבודה שונים.

זאת ועוד. הנסיבות לקולא עליהם הצביע המבקש בבקשתו נשקלו כדבעי על ידי הערכאות קמא ונלקחו בחשבון בעת מתן גזר הדין בערכאה הדיונית, וחלקן אף הוביל להפחתה מסוימת בעונשו בערכאת הערעור. משכך, איני סבור כי יש מקום להתערב מעבר לכך בעונש שהושת על המבקש.

15. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ד בתמוז התשע"ח (27.6.2018).

ש ו פ ט